

»Hvad er det, jeg har forsyndet mig med i Aften? Jeg saae det straks paa Dem derinde i Salen, at De var misfornøjet med mig. Jeg har glædet mig saa ubeskriveligt til at se Dem — og saa sad De derinde med denne vrede lille Rynke mellem Brynene, som jeg kender saa godt. Og den gør mig saa modløs. Har jeg gjort noget galt? Vil De ikke fortælle mig det?«

»Naar De endelig vil vide det, saa begriber jeg ikke, at De har Lyst til at gaa omkring og agere Bajads for alle de Mennesker. Det klæder Dem efter min Mening slet ikke. Og jeg veed jo nu, at De kan være helt naturlig.«

Karsten From tog — ligesom forlegen — Blikket til sig og tav en lille Tid.

»Naturligvis — De har som altid Ret. Men De maa ikke skænde paa mig. Jeg er nu engang ikke anderledes, og jeg kan ikke forandre mig. Dersom jeg kom ind i en Selskabssal og vilde prøve paa at være mig selv, . . . jeg vilde føle det, som om jeg ingen Klæder havde paa Kroppen, og det er en usigelig flov Fornemmelse. Men forresten . . . hvad gør De selv, kære Frøken? Hvad gør alle vore beklagelsesværdige Medskabninger? Spiller vi ikke allesammen Komedie for hinanden af Blufærdighed? Der er ingen, der vil være bekendt at vise sig for sine Medmennesker som Vorherre har skabt ham. Hvad siger ikke